

sespligten af slige Personer over paa den Kommune, hvor de tilfældig have opholdt sig længst i Genhold til Plakat 1827. Jeg tror, det er i højeste Grad urigtigt. Naar Staten har skabt et saa abnormt Forhold, som det i mine Dine er, at give Folk Indfødsret uden Hjemsted, er det kun en simpel Billighed, at Staten bærer Ulemperne og Omkostningerne derved. Hvorfor skulle de paagældende Kommuner undgælde, fordi Staten ved Fredslutningen i Wien har givet alle disse Folk Indfødsret. Det sker allerede nu jevnligt; jeg kender mange Tilfælde af den Natur, og ærede Medlemmer ville vist ogsaa kende saadanne. Jeg skal henlede Thingets Opmærksomhed paa, at der fra en af Ørstedekommunerne, nemlig Veien-Læborg, har været indgivet et Andragende til Finantsudvalget i det andet Thing, om at Staten skulde overtage Forsørgelsen af tvende Familier, som denne Kommune var idømt at skulle forsørge efter Plakat af 28de December 1827. Det er ikke noget enestaaende Tilfælde, jeg kender mange af den Slags, og jeg kan ikke se Andet, end at det er i højeste Grad ubilligt at læste Byrden ved saadanne hjemløse Personers Underhold over paa Kommunerne efter den nævnte Plakat. Lad Staten bære Følgerne af det Forhold, den selv har skabt. Da jeg, som omtalt, ifjor berørte disse Forhold, fik jeg ikke noget bestemt Svar; i hvert Fald ikke noget for mig bestemt Svar. Jeg har derfor efter Samraad med min ærede Medforslagsstiller troet, at vi burde stille nærværende Forespørgsel, hvorpaa vi haabe at faae et bestemt Svar af den høitærede Minister. Vi have endvidere stillet Forespørgslen, for at give det høie Things Medlemmer Leilighed til at udtale sig om Forholdet. Jeg haaber, dette vil ske, og tvivler ikke om, at ærede Medlemmer sympathisere med, at der fra den danske Stats Side gjøres Alt, hvad der kan gjøres for at lindre et Tryk, der hviler haardt paa mange af de indvandrede Slesvigere. I det jeg endvidere nærer det Haab, at den høitærede Minister ogsaa vil se med Velvillie paa Sagen, skal jeg slutte med Forespørgsels Ord:

Anser den høitærede Indenrigsminister sig for berettiget til at meddele Personer, der ere fødte i Slesvig før den 16de November 1864, og saaledes ere i Besiddelse af dansk Indfødsret i Genhold til Fredstraktaten af 30te Oktober s. A., Artikel XIX, ekstraordinært Hjemstedsbevis i Genhold til Lov af 9de Marts 1872, § 2, naar de have taget fast Ophold her i Danmark?

Indenrigsministeren (Steel): Maa jeg bede om Ordet?

Formanden: Den anden Forespørger har rigtignok bedet om Ordet, men hvis den ærede Minister ønsker det strax, giver jeg ham Ordet.

Indenrigsministeren: Ja, det forekommer mig rigtignok, at det Foredrag, vi nu hørte, var saa vidtgaende, at det er bedst, jeg tager Ordet strax, for om muligt at begrænse Forespørgsels Omfang. Det er nemlig klart, at det ærede Medlem, der nu talte, er kommen ind paa en hel Del Forhold, som ikke, idetmindste ikke umiddelbart, berøre det foreliggende Spørgsmaal. Vi befinde os her paa et Terrain, hvor vi ganske vist have Opfordring til at iagttage nogen Forsigtighed i vore Udtalelser; vi befinde os lige overfor en Sag, hvor det er let at paatalde store Fejlsler; men det er vor Pligt at se Forholdene, som de ere, se Sagen fra Lovgivningens Standpunkt og give denne den rigtige Fortolkning. For at gjøre dette skal jeg tillade mig at føre Sagen tilbage til det, som egentlig har været Forespørgsels Formaal og til de Bestemmelser, som nærmest komme i Betragtning ved Besvarelsen af det Spørgsmaal, der ligger deri. Den foreløbige Lov af 25de August 1871 angaaende Udstedelsen af ekstraordinære Hjemstedsbeviser angik jo saadanne Personer, som i Genhold til Artikel 19 i Fredstraktaten af 30te Oktober 1864, ratificeret under 16de November samme Aar, ved en utrykkelig Tilhændegivelse havde forbeholdt sig dansk Nationalitetsret ved derom at afgive en Erklæring inden Udløbet af en Tidsfrist af 6 Aar, altsaa inden 16de November 1870. Dette Lovforslag blev jo forelagt i den derefter følgende Rigsdagssession i Efteraaret 1871 i Folkethinget, og det blev der behandlet i et Udvalg. Jeg hører, at den ærede Forespørger, der nu havde Ordet, har været Medlem af dette Udvalg; det undrer mig noget; thi det forekommer mig, at det ærede Medlem har glemt en hel Del af, hvad der foregik ved Behandlingen af denne Sag i Udvalget, og som indeholdes i selve Udvalgets Betænkning. Det er ganske rigtigt, at man i Udvalget var enig om, at Bestemmelsen i § 1 i Lov 25de August 1871 kunde gives nogen Udvidelse, at der kunde være Tilfælde, hvor man maatte anse det for rigtigt, at der meddeltes ekstraordinære Hjemstedsbeviser til Personer, uagtet de ikke havde afgivet den udtrykkelige Erklæring, som efter Loven af 1871 var gjort til Betingelse derved. Man ønskede altsaa, at ogsaa Personer, som ikke have afgivet en saadan udtrykkelig Erklæring, under visse Betingelser kunde faae Afgang til de Goder, som Hjemstedsbeviserne yde; men det var efter Udvalgets Mening saadanne Personer, som paa indirekte Maade havde givet en utvivlsom Tilhændegivelse af, at de ønskede at bevare deres Egenkab som danske Underaatter. Der staar i Udvalgets Betænkning, at det gjælder i Særdeleshed saadanne Personer, der ere indtraadte i den militære Tjeneste her i Landet, navnlig hvis de have gjort Krigen med, men dog ogsaa saadanne Personer,